

บทความพิเศษ

อาการลงแดงจากการหยุดดื่มสุรา

รวีวัฒน์ จันทร์พัฒนา*

Chanpattana W. Delirium tremens. Chula Med J 1993 Mar; 37(3): 155-161

Delirium tremens is a medical condition common in alcoholics who stop drinking. Despite the vast amount of literature on this topic, the pathophysiology and treatment of this disorder remain largely speculative.

This study review the literature on the pathophysiology, clinical presentation, differential diagnosis, and treatment of delirium tremens.

Key words : *Delirium tremens, Pathophysiology, Clinical, Treatment.*

Reprint request : Chanpattana W, Department of Psychiatry, Faculty of Medicine, Srinakarinwiroj University, Bangkok 10330, Thailand.

Received for publication. June 26, 1992.

กลุ่มอาการหยุดสุรา (alcohol withdrawal syndrome, AWS) เกิดจากการหยุดหรือลดปริมาณการดื่มในผู้ที่ดื่มสุราติดต่อกันมานาน พบมีระดับความรุนแรงของอาการแตกต่างกันได้มาก ซึ่งขึ้นกับปริมาณสุราที่ใช้และระยะเวลาที่ดื่ม ถ้าปริมาณสุราที่ดื่มยิ่งมากระยะเวลาที่ดื่มยิ่งนานยิ่งมีความรุนแรงมากขึ้น⁽¹⁾ ที่พบบ่อยเป็นกลุ่มที่มีอาการไม่รุนแรงซึ่งมีอาการมือสั่นเป็นอาการสำคัญ ส่วนกลุ่มที่มีอาการรุนแรงที่สุดคือ delirium tremens (DTs) ซึ่งพบได้ร้อยละ 5-8 ของ AWS มีอาการสำคัญคือ สับสน วุ่นวาย (delirium) และการทำงานของระบบประสาทอัตโนมัติเพิ่มขึ้นอย่างมาก มีอัตราการตายร้อยละ 5-15⁽²⁻³⁾

Thomas Sutton เป็นผู้ตั้งชื่อ Delirium tremens ในปี ค.ศ. 1885⁽⁴⁾ Isbell (ค.ศ. 1955) เป็นผู้แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรุนแรงของ DTs กับปริมาณสุราที่ดื่ม⁽¹⁾ มีรายงานการศึกษาเกี่ยวกับพยาธิกำเนิดของ DTs มากมาย ในระยะ 10 ปีที่ผ่านมาการศึกษาเน้นไปที่การเปลี่ยนแปลงของเซลล์ประสาท และสารสื่อประสาท

DTs พบได้บ่อยในเวชปฏิบัติทั่วไป แพทย์ทั่วไปจึงควรมีความรู้เกี่ยวกับอาการทางคลินิกเป็นอย่างดี และให้การรักษาได้อย่างถูกต้อง ผู้รายงานของทบทวนวารสารในส่วนของพยาธิกำเนิด อาการทางคลินิก การวินิจฉัยแยกโรค และการรักษา

พยาธิกำเนิด

จากรายงานการศึกษาเกี่ยวกับพยาธิกำเนิดของ AWS สรุปได้เป็นส่วนสำคัญ 2 ส่วน ดังนี้ :-

1. ความผิดปกติขั้นพื้นฐานที่เป็นผลมาจาก alcohol
2. ความผิดปกติของตัวรับ (receptor) และสารสื่อประสาท (neurotransmitters) ในช่วงที่มี AWS ซึ่งเป็นผลต่อเนื่องมาจากส่วนแรก

1. ความผิดปกติขั้นพื้นฐานจากผลของ alcohol การดื่มสุราต่อเนื่องเป็นระยะเวลานาน ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1.1. การเปลี่ยนแปลงที่เยื่อหุ้มเซลล์ประสาท

มีการเปลี่ยนแปลงของ phospholipid ของเยื่อหุ้มเซลล์ โดยเมื่อ alcohol ซึมผ่านเยื่อหุ้มเซลล์จะทำให้เยื่อหุ้มเซลล์บวมขึ้น มีความหยุ่นเหนียวน้อยลงจนมีสภาพคล้ายของเหลว⁽⁵⁾ และยังทำให้อัตราส่วนของกรดไขมันชนิดอิ่มตัว

เปลี่ยนแปลงไป⁽⁶⁾ ส่งผลให้มีการเปลี่ยนแปลงในการส่งผ่านของประจุ (ion transport) การทำงานของเอนไซม์ การจับกับตัวรับ และการหลั่งสารสื่อประสาทของเซลล์ประสาท

alcohol ยังทำให้มีการเปลี่ยนแปลงของโปรตีนในเยื่อหุ้มเซลล์ซึ่งไปมีผลต่อการทำหน้าที่ต่าง ๆ ของเซลล์ประสาท พบว่าเอนไซม์ adenylate cyclase ทำงานเพิ่มขึ้นและเพิ่มศักยภาพของ dopamine ในการกระตุ้นระบบ second messenger และพบว่ามีการลดลงของโปรตีนชนิด IIIb ซึ่งเป็นสารที่ cyclic AMP ใช้ในขบวนการ phosphorylation⁽⁷⁾ นอกจากนี้ alcohol ยังทำให้มีการเปลี่ยนแปลงการทำงานของ cholinergic nicotinic receptor

1.2 การเปลี่ยนแปลงของเซลล์ประสาท

1.2.1 มีการทำงานเพิ่มขึ้นของ inferior olivary nucleus ในสมองเล็ก (cerebellum) เป็นผลจาก β -carbolines ไปทำให้การทำงานในส่วนนิวรอนนอกของสมองเล็กเสียไป จึงเกิดความผิดปกติในการประสานงานของการเคลื่อนไหว⁽⁸⁾ (รูปที่ 1)

1.2.2 การตัดขาดการตอบสนองของ locus ceruleus (LC) จึงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการเรียงเรียงข้อมูลของสิ่งกระตุ้น อาการที่พบคือ การขาดสมาธิไม่สามารถรับรู้สิ่งกระตุ้นใหม่ ๆ ได้ การเปลี่ยนแปลงของ LC นี้ อาจเกิดจาก corticotrophin releasing factor (CRF) ที่ alcohol กระตุ้นให้หลั่งออกมา CRF เป็นตัวกระตุ้น LC แต่ไม่เพิ่มความไวต่อการรับรู้สิ่งกระตุ้น⁽⁹⁾

LC เป็น noradrenergic nucleus ที่สำคัญที่สุดในสมองอยู่ที่ pons ติดกับบริเวณใต้ฐานของ fourth ventricle

1.2.3 alcohol ทำให้มีการตอบสนองทั้งชนิดกระตุ้นและยับยั้ง ต่อสิ่งกระตุ้นที่มาสู่ hippocampus อาการที่พบคือ การเสื่อมลงของความจำและการเปลี่ยนแปลงของอารมณ์⁽¹⁰⁾

1.3 การเปลี่ยนแปลงของ metabolism

ผลจากขบวนการ oxidation ของ alcohol ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงของเอนไซม์ในขบวนการ oxidation-reduction ได้แก่การเปลี่ยนแปลงในอัตราส่วนของ NAD: NADH การเพิ่มขึ้นของ lactate และ acetate การยับยั้ง oxidation ของ MHPG (3 methoxy-4-hydroxy phenylglycol) ไปเป็น VMA (vanillyl mandelic acid)⁽¹¹⁾ เป็นต้น

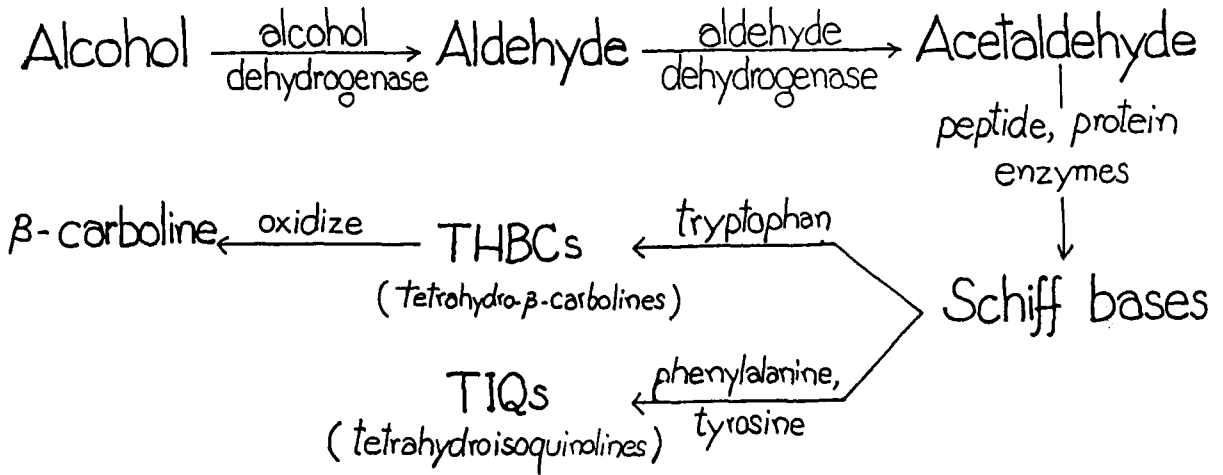

Figure 1. Alcohol metabolism

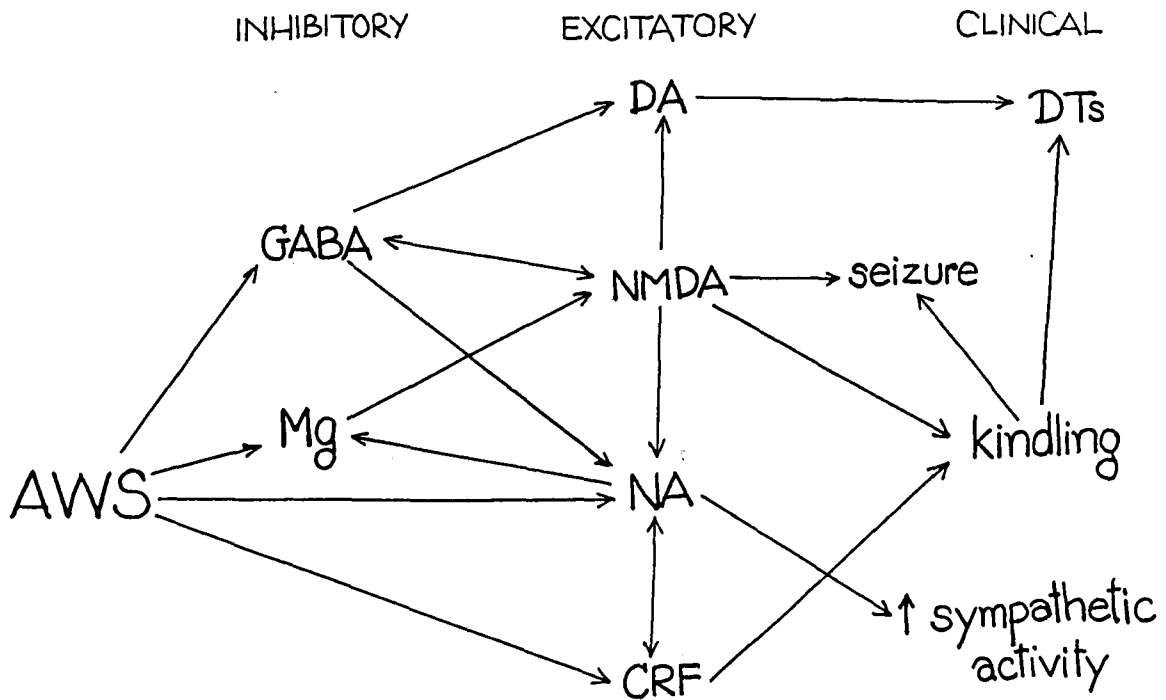

Figure 2. Summary of receptor dysfunction in AWS

2. ความผิดปกติของตัวรับและสารสื่อประสาท

พบการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ มากมาย สรุปเป็น ส่วนสำคัญได้ 2 ส่วน แต่ละส่วนมีความสัมพันธ์กัน และส่งผลให้เกิดอาการทางคลินิกของ AWS (รูปที่ 2)

2.1 การลดลงของส่วนที่ทำหน้าที่ยับยั้ง

2.1.1 แมกนีเซียม การกระตุ้น glutamate หรือ NMDA receptors (N-methyl-D-aspartate) ทำให้เพิ่ม cation flux เข้าสู่เซลล์ มีประจุที่ผิวเซลล์เพิ่มขึ้น แคลเซียมเข้าสู่เซลล์มากขึ้น ซึ่งถ้าเกิดต่อเนื่องกันไปจะทำให้เซลล์ตาย NMDA receptor ทำให้ cation channel เปิด⁽¹²⁾ แต่แมกนีเซียมทำหน้าที่ปิด cation channel และต้านผลที่เกิดจากการกระตุ้น NMDA ในผู้ป่วยพิษสุราเรื้อรังมีการลดลงของแมกนีเซียมที่อยู่ในเซลล์และในซีรัม ภาวะแมกนีเซียมต่ำ ทำให้อยู่ในสภาพ chronic excitatory activation จึงเป็นปัจจัยสำคัญให้เกิดอาการต่าง ๆ ของ AWS โดยเฉพาะอาการชักและ DTs⁽²⁾

2.1.2 Gamma-aminobutyric acid (GABA) เป็นสารสื่อประสาทที่ทำหน้าที่ยับยั้งที่สำคัญ alcohol เพิ่มการทำงานของ GABA โดยผลจากสภาพเยื่อเซลล์ประสาทที่เปลี่ยนแปลงไป หรือโดยการกระตุ้นโดยตรงของ acetaldehyde adducts⁽¹³⁾ การหยุดสุราทำให้การกระตุ้นดังกล่าวขาดหายไป ทำให้มีการกระตุ้นระบบประสาทส่วนกลาง และเกิดอาการชักได้

GABA มีฤทธิ์ยับยั้ง monoamine และ NMDA activity⁽¹²⁾ การลดการทำงานของ GABA จากการหยุดดื่มสุราจึงทำให้มีการทำงานของ monoamine และ NMDA เพิ่มขึ้น ซึ่งก็จะยิ่งไปลดการทำงานของ GABA ทำให้เกิดวัฏจักรของการเพิ่มการกระตุ้นของระบบประสาทส่วนกลางมากขึ้นไปอีก

2.2 การเพิ่มขึ้นของส่วนที่ทำหน้าที่กระตุ้น

2.2.1 Noradrenaline & dopamine ใน AWS พบมี central noradrenergic overactivity⁽⁹⁾ สาเหตุเนื่องจากการลดการทำงานของ alpha-2 receptor (down-regulation)⁽¹⁴⁾ ซึ่ง alpha-2 receptor มีหน้าที่ยับยั้ง presynaptic neuron เมื่อหยุดดื่มสุราจึงเป็นการดึงผลการยับยั้งออกไปจึงเกิดมีการทำงานของระบบประสาทอัตโนมัติเพิ่มขึ้น ส่วน beta receptor กับระบบ second messenger ซึ่งจะป้องกันการลด

การทำงานหรือลดจำนวน beta receptor ช่วงหยุดดื่มจึงมีการทำงานของ beta receptor เพิ่มขึ้นอย่างมาก สาเหตุอีกประการหนึ่งของ noradrenergic overactivity คือ การมี CRF เพิ่มขึ้น⁽⁹⁾

พบมีการทำงานของ dopamine receptor เพิ่มขึ้นอย่างมากในช่วงหยุดดื่ม และพบอยู่นาน 4-7 วัน⁽¹⁵⁾

2.2.2 Corticotrophin-releasing factor (CRF) เป็นตัวควบคุมการหลั่งของ adrenocorticotrophic hormone (ACTH) และเป็นตัวกระตุ้น noradrenergic neuron ใน LC มีบทบาทในการปรับการตอบสนองของร่างกายต่อความเครียดและยังเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดอาการชักด้วย⁽¹⁶⁾ ในภาวะพิษสุราเรื้อรังมีการทำงานของ CRF เพิ่มขึ้นและยิ่งเพิ่มมากขึ้นไปอีกในช่วงที่มี AWS⁽⁹⁾

2.2.3 N-methyl-D-aspartate (NMDA) เป็นสารสื่อประสาทชนิดทำหน้าที่กระตุ้นที่สำคัญ เป็นตัวทำให้เกิด "kindling" จึงเกิดมีอาการชักขึ้น พบมีการทำงานของ NMDA เพิ่มขึ้นใน AWS ซึ่งก็จะไปกระตุ้นให้มี dopamine เพิ่มขึ้น⁽¹⁷⁾ แมกนีเซียมเป็น NMDA antagonist จึงใช้ในการรักษา AWS ได้⁽²⁾

2.2.4 Calcium channels ใน AWS พบมีการเพิ่มจำนวนของ calcium channel ซึ่งเป็นผลที่ระบบประสาทส่วนกลาง จึงไปเพิ่ม neuronal excitability ส่วนผลที่ต่อมหมวกไต (adrenal gland) พบมีการหลั่ง catecholamines เพิ่มขึ้น⁽¹⁸⁾ มีรายงานการใช้ calcium channel inhibitors รักษา AWS ได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยเฉพาะอาการชัก⁽¹⁹⁾

อาการทางคลินิก

พบอาการต่าง ๆ มักเกิดขึ้นเรียงตามลำดับ เป็น 4 ระยะ^(3,20) ดังนี้ :-

1. ระยะแรก เกิดขึ้น 6-8 ชม. หลังการหยุดหรือลดปริมาณการดื่ม มีอาการตัวสั่น รู้สึกไม่สบายตัว วิตกกังวลนอนไม่หลับ คลื่นไส้อาเจียน มีความรู้สึกอยากดื่มสุราอย่างมาก (craving) สะดุ้งตกใจง่าย เหงื่อแตก มือสั่นซึ่งมีความถี่ 6-8 รอบต่อวินาทีและยิ่งสั่นมากขึ้นถ้ามีอาการหงุดหงิด⁽²¹⁾ ซึ่พจรรเร็ว ความดันโลหิตสูงขึ้น อาการทั้งหมดหายไป 24 ชม.

2. ระยะที่สอง เริ่มเกิดขึ้นภายใน 24 ชม.แรก

อาการสำคัญคือ ประสาทหลอน พบได้ราวร้อยละ 25 ของ AWS ที่พบบ่อยเป็นอาการหูแว่วและภาพหลอน ส่วนประสาทหลอนชนิดอื่น ๆ เช่น รู้สึกมีแมลงไต่ตามตัว หรือได้กลิ่นแปลก ๆ ก็อาจพบได้ อาการของประสาทอัตโนมัติทำงานเพิ่มขึ้นก็ยังพบได้ตลอดระยะนี้และมีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น

3. ระยะที่สาม อาการสำคัญคือ ชัก ('rum fits') เป็นชนิด grand mal ร้อยละ 90 เกิดใน 7-48 ชม.หลังหยุดคีม อาการชักมักมีได้หลายครั้ง ส่วนใหญ่ไม่เกิน 4 ครั้ง โดยทั้งหมดเกิดในเวลา 6 ชม.⁽²²⁾ ร้อยละ 30-40 ของผู้ป่วยที่มีอาการชักจะเกิดมี DTs (เข้าสู่ระยะที่ 4)

4. ระยะที่สี่ มักเกิดวันที่ 3 ส่วนน้อยที่เหลือเกิดภายใน 7 วันหลังการหยุดคีม อาการสำคัญคือ ภาวะสับสนวุ่นวาย (delirium) และการทำงานของระบบประสาทอัตโนมัติเพิ่มขึ้นอย่างมาก เป็นระยะที่อาการมีความรุนแรงมากที่สุดที่เรียก delirium tremens (DTs) พบได้ร้อยละ 5-8 ของ AWS ทั้งหมด ร้อยละ 80 มีระยะเวลาของอาการไม่เกิน 3 วัน โดยอาการมีความรุนแรงมากที่สุดในช่วง 24 ชม.แรก

อาการและอาการแสดงทั้งหมดนี้ อาจจัดรวมเข้าเป็นอาการหลักได้ 3 กลุ่ม ดังนี้คือ :-

1. Increase sympathetic activity
2. Kindling และอาการชัก
3. DTs หรือประสาทหลอน

1. Increase sympathetic activity ทำให้เกิดอาการต่าง ๆ ได้แก่ มือสั่น เหงื่อแตก ไข้ ซีพจรเร็ว ความดันโลหิตสูง เป็นต้น อาการเหล่านี้เป็นผลจาก central noradrenergic overactivity⁽⁹⁾

2. Kindling และอาการชัก 'Kindling' คือ ปรากฏการณ์ที่พบว่า AWS ที่เกิดขึ้นแต่ละครั้ง sensitize ให้ AWS ครั้งต่อ ๆ ไปเกิดได้รวดเร็วขึ้นและมีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น ปรากฏการณ์นี้ช่วยอธิบายลักษณะทางคลินิกได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะ กลุ่มผู้ป่วยที่ยังดื่มสุรายังนานเท่าใด AWS ยิ่งมีความรุนแรงมากขึ้น และยังมีโอกาสชักได้มากขึ้น⁽²³⁾

3. DTs หรือประสาทหลอน เป็นผลจาก dopamine overactivity และ kindling

การวินิจฉัยแยกโรค

ต้องวินิจฉัยแยกโรค จากภาวะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. Delirium จากสาเหตุอื่น เป็นอันที่สำคัญเนื่องเพราะมีความแตกต่างกันอย่างมากในแนวทางการรักษา สิ่งที่จะช่วยแยกคือ ประวัติการดื่มสุรา ระยะเวลาที่หยุดคีม อาการแสดงของการทำงานของระบบประสาทอัตโนมัติที่เพิ่มขึ้นอย่างมาก และการตรวจคลื่นสมอง เป็นต้น^(3,4)

2. Hepatic encephalopathy สิ่งสำคัญที่ใช้ช่วยแยกโรค คือ ระดับความรู้สึกตัวลดลงจนถึงโคม่า แต่ในรายที่ DTs ผู้ป่วยวุ่นวาย อยู่ไม่ติด พยายามต่อสู้ตลอด เอะอะโวยวาย มือสั่นมาก และการทำงานของระบบประสาทอัตโนมัติเพิ่มขึ้นอย่างมาก อาการอื่น ๆ ของ hepatic encephalopathy ได้แก่ asterixis, fetor hepaticus และอาจใช้ EEG ช่วยแยกโรคได้⁽²⁰⁻²²⁾

3. Barbiturate & benzodiazepine withdrawal มีอาการคล้ายกับกลุ่มอาการหยุดสุรา แต่มีความรุนแรงน้อยกว่ากันมาก ยาพวก benzodiazepines กลุ่มที่ออกฤทธิ์สั้นพบมี status epilepticus เกิดขึ้นได้บ่อย ส่วนกลุ่มที่ออกฤทธิ์ยาวเกิดอาการชักกว่า⁽⁴⁾

4. Idiopathic epilepsy มีประวัติการชัก ตรวจคลื่นสมองผิดปกติทั้งในขณะชักและหลังจากนั้น ส่วน rum fits คลื่นสมองหลังชักปกติ ระยะเวลาของการชักในโรคลมชักนานกว่ามักพบว่ามีการกักตุนและการคลายตัวของกล้ามเนื้อหูรูดรอบทวารหนักด้วย^(20,22)

การรักษา

การรักษา DTs มีเป้าหมายที่สำคัญ⁽²³⁾ ดังนี้

1. เพื่อหยุดยั้งการดำเนินโรคมิให้เข้าสู่ระยะที่มีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น
2. เพื่อควบคุมอาการให้มีความรุนแรงน้อยที่สุด
3. เพื่อค้นหาและให้การรักษาโรคทางอายุรกรรมหรือทางศัลยกรรมที่มีร่วมอยู่ด้วย
4. เพื่อเตรียมผู้ป่วยสำหรับการฟื้นฟูสมรรถภาพต่อไปโดยมิให้มีการติดยาตัวอื่นแทน

1. การดูแลรักษาทั่วไป

1) แก้ไขภาวะขาดสมดุลของเกลือแร่และน้ำ ผู้ป่วย DTs ทุกรายอยู่ในสภาวะของร่างกายขาดน้ำ ถ้ายังเป็นรายที่มีอาการรุนแรงยิ่งขาดน้ำมาก อาจต้องให้ทดแทน 4-6 ลิตรต่อวัน⁽²⁴⁾ และควรแก้ไขภาวะการขาดแมกนีเซียม โซเดียม และโปแตสเซียมไปด้วย

2) แกไขภาวะขาดวิตามิน เนื่องจากผู้ป่วยพิษสุราเรื้อรังทุกรายมีการขาดวิตามินและแร่ธาตุอย่างมาก ควรให้โธอะมินและวิตามินรวม ไปด้วย

3) การรักษาประคับประคองอื่น ๆ

2. การรักษาด้วยยา

วัตถุประสงค์หลักของการใช้ยาคือ เพื่อควบคุมผู้ป่วยให้สงบลง ยาที่ต้องใช้มี cross tolerance กับ alcohol^(25,26) ได้แก่

1) *Benzodiazepines* เป็นยาตัวหลักของการรักษา diazepam และ chlordiazepoxide เป็นยาตัวที่ใช้กันมาก เริ่มต้นด้วยยา 40-60 มก.ของ diazepam ปรับขนาดยาเพิ่มขึ้น จนพอที่จะทำให้ผู้ป่วยไม่รบกวน ในรายที่มีอาการรุนแรง อาจต้องใช้ขนาดสูงกว่า 300 มก.จึงสามารถควบคุมอาการได้⁽²⁷⁾

ในผู้ป่วยที่มีอาการตัวเหลือง ควรใช้ยากลุ่ม 3-OH benzodiazepine ได้แก่ lorazepam, oxazepam เพราะมีอายุครึ่งชีวิตสั้น (8-12 ชม.) ไม่มี active metabolite และผ่านเข้าขบวนการ glucuronide conjugation ได้โดยตรง จึงเป็นยากลุ่มที่ปลอดภัยกว่า⁽²⁶⁾

2) *แมกนีเซียม ซัลเฟต* แมกนีเซียมเป็น NMDA antagonist ทำหน้าที่ปิด cation channel ด้านผลที่เกิดจากการกระตุ้น NMDA จึงลดภาวะ neuromuscular excitability

ใช้แมกนีเซียม ซัลเฟต ขนาด 2 กรัม ฉีดเข้ากล้ามเนื้อทุก 6 ชม.ติดต่อกัน 3-4 วัน จนอาการมือสั่นหายไป แล้วหยุดยาได้ทันที⁽²⁾

3) *Clonidine* เป็น alpha-2-adrenergic agonist ออกฤทธิ์ที่ presynaptic autoreceptor ยับยั้งการหลั่งของ noradrenaline ใช้ได้ผลดีในรายที่มีอาการน้อยจนถึงปานกลาง ส่วนในรายที่มีอาการรุนแรงประสิทธิภาพในการรักษาไม่พอเพียง และไม่ควรรใช้ในรายที่มีประวัติการชัก ใช้ขนาด 0.6 mg ต่อวัน แบ่งให้ 2-4 ครั้ง⁽²⁸⁾

4) *ยาต้านโรคจิต* ห้ามใช้ phenothiazine เนื่องจากยากลุ่มนี้ลด seizure threshold และกระตุ้นให้เกิด delirium ได้⁽¹⁶⁾ ควรใช้กลุ่มอื่น เช่น butyrophenone (haloperidol) thioxanthine (clopenthixol) และควรใช้เป็นเพียง adjunctive treatment เท่านั้น

5) *β-blockers* มีข้อจำกัดในการใช้เนื่องจากฤทธิ์ส่วนใหญ่เป็น peripheral action ผ่าน blood brain barrier ได้น้อย มีฤทธิ์ sedative น้อยเกินไป ควรใช้เป็น adjunctive treatment ตามที่จำเป็น⁽²⁵⁾

6) *calcium antagonist* ใช้ได้ผลดี⁽¹⁹⁾ แต่ยังมีรายงานไม่มากนัก

โดยสรุปมียาที่ใช้ในการรักษา DTs มากกว่า 100 ชนิด แต่ยาที่ดีที่สุดคือ เบนโซไดอะเซพิน การใช้ยาคควรคำนึงถึงการหยุดยั้ง kindling process เพื่อให้ DTs ที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตไม่มีความรุนแรงมากขึ้นไปอีก

สรุป

DTs เป็นปัญหาที่พบได้บ่อยของผู้ป่วยที่รับไว้ในโรงพยาบาล แพทย์ทั่วไปจึงควรมีความรู้เป็นอย่างดีในการวินิจฉัยโรคและให้การรักษาได้อย่างถูกต้อง ในปัจจุบันมีผู้ทำการศึกษาเกี่ยวกับพยาธิกำเนิดของ DTs อย่างมากมาย โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงของเซลล์ประสาทและสารสื่อประสาท ทำให้เราเข้าใจภาวะฉุกเฉินชนิดนี้ได้ดีขึ้น มีเป้าหมายในการรักษาที่ชัดเจนขึ้น ส่งผลให้ประสิทธิภาพการรักษาดีขึ้น และอัตราการลดลงอย่างมาก การรักษา มีจุดมุ่งหมายเพื่อหยุดยั้งการดำเนินโรคมิให้เข้าสู่ระยะที่มีความรุนแรงมากขึ้น เพื่อควบคุมอาการให้มีความรุนแรงน้อยที่สุด ยา benzodiazepine เป็นยาที่มีประสิทธิภาพดีที่สุดในการรักษา DTs รายงานนี้พยายามรวบรวมความรู้เกี่ยวกับพยาธิกำเนิดครอบคลุมอย่างกว้างขวางและเป็นระบบพร้อมทั้งได้สรุปอาการทางคลินิก การวินิจฉัยแยกโรค และการรักษาไว้โดยย่อ

อ้างอิง

1. Isbell H. An experimental study of the etiology of "rum fits" and delirium tremens. Q J Stud Alcohol 1955 Mar; 16(1): 1-13
2. วรรณิ์ จันทรพัฒนะ. การใช้แมกนีเซียมซัลเฟตในการรักษาดีลิเรียมทรีเมนส : รายงานผู้ป่วย 4 ราย และบทฟื้นฟูวิชาการ. จุฬาลงกรณ์เวชสาร 2531 ตุลาคม; 33(10): 781-89
3. วรรณิ์ จันทรพัฒนะ. ดีลิเรียม ทรีเมนส. ใน : ชาญพงศ์ ดั่งคณะกุล, บรรณาธิการ. ตำราอายุรศาสตร์ทั่วไป. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. 245-48

4. American Psychiatric Association. Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, Revised 3rd ed., Washington DC : American Psychiatric Association, 1987
5. Hunt WA. Alcohol and biological membranes. Guilford Press, New York : London, 1985.
6. Littleton JM, John G. Synaptosomal membrane lipids of mice during continuous exposure to ethanol. *J Pharmacol* 1977 Sep; 29(9) : 579-80
7. Airaksinen MM, Peura P. Mechanisms of alcohol withdrawal syndrome. *Med Biol* 1987; 65 (2-3); 105-12
8. Collins MA, aldehyde Adducts in Alcoholism. New York : Alan R. Liss, 1985
9. Adinoff B. Alcohol withdrawal and noradrenergic function. *Ann Intern Med* 1987; 107 : 875-89
10. Richter RW. Medical Aspects of Drug Abuse. Hagerstown, Maryland : Harper and Row, 1975
11. Kosenko EA, Kaminsky YG : A comparison between effects of chronic ethanol consumption and fasting in ethanol-fed rats on the free cytosolic NADP/NADPH ratio and NADPH-regenerating enzyme activities in the liver. *Int J Biochem* 1985; 17(8) : 895-902
12. Kaplan HI, Sadock BJ. Brain and Behavior. In: Comprehensive Textbook of Psychiatry. 5th ed. Baltimore : William & Wilkins, 1989
13. Ticku MK, Burch TP, Davis WC. The interactions of ethanol with the benzodiazepine-GABA receptor-ionophore complex. *Pharmacology Biochemistry and Behaviour* 1983; 18 Suppl 1 : 15-8
14. Nutt D, Glue P, Molyneux S. Alpha-2-adrenoceptor function in alcohol withdrawal : a pilot study of the effects of in clonidine alcoholics and normals. *Alcoholism (NY)* 1988 Feb; 12(1): 14-8
15. Annunziato L, Amoroso S, Di Renzo G, Argenzio F, Aurilio C, Grella A. Increased GH responsiveness to dopamine receptor stimulation in alcohol addicts during the late withdrawal syndrome. *Life Sci* 1983 Dec 26; 33(26) : 2651-5
16. Glue P, Nutt D. Overexcitement and disinhibition: dynamic neurotransmitter interactions in alcohol withdrawal. *Br J Psychiatry* 1990 Oct; 157 : 491-9
17. Vezzani A, Wu HQ, Montena E, Samanin R. Role of the N-methyl-D-aspartate-type receptors in the development and maintenance of hippocampal kindling in rats. *Neurosci Lett* 1988 Apr; 87(1-2) : 63-8
18. Littleton J. Alcohol intoxication and physical dependence : a molecular mystery tour. *Br J Addiction* 1989; 84 : 267-76
19. Little HJ, Dolin SJ, Halsey MJ. Calcium channel antagonists decrease the ethanol withdrawal syndrome. *Life Sci* 1986 Dec; 39(22) : 2059-65
20. Brown CG. The alcohol withdrawal syndrome. *Ann Emerg Med* 1982 May; 11(5) : 79-84
21. Victor M. The alcohol withdrawal syndrome : theory and practice. *Postgrad Med* 1970 Apr; 47(4) : 68-72
22. Behnke RH. Recognition and management of alcohol withdrawal syndrome. *Hosp Pract* 1976 Nov; 11(11) : 79-84
23. Ballenger JC, Post RM. Kindling as a model for alcohol withdrawal syndrome. *Br J Psychiatry* 1978 Jul; 133(1) : 1-4
24. Thompson WL. Management of alcohol withdrawal syndrome. *Arch Intern Med* 1978 Feb; 138(2) : 278-83
25. Rosenbloom A. Emerging treatment option in the alcohol withdrawal syndrome. *J Clin Psychiatry* 1988; 49(12 suppl) : 28-31
26. Castaneda R, Cashman P. Alcohol withdrawal : a review of clinical management. *J Clin Psychiatry* 1989 Aug; 50(8) : 278-84
27. Thompson WL, Johnson AD, Maddrey WL. Diazepam and paraldehyde for treatment of severe delirium tremens. A controlled trial. *Ann Intern Med* 1975 Feb; 82(2) : 175-80
28. Baumgartner GR. Clonidine vs. chlordiazepoxide in the management of acute alcohol withdrawal syndrome. *Arch Intern Med* 1987 Jul; 147(7) : 1223-6